

И юрганъ-тѣ ми стѹдени
Яко да са позавыжъ. —

Ей зора са поави,
Часъ на нѣжны-тѣ цѣлѹвки; —
Нѣжность рѣдомъ оковы
Сарѹгарени драги дрѹжки.

Ахъ жадѣ си дрѹжкѣ, ты,
На дѹша-та ми дѹшица,
Бар' сѣга ми са вѣсти; —
Ето свѣтла-та зоринца.

— О —

На сынъ самѹвахъ азъ пошрь
Че вѣхъ въ една градина,
И тамо междѹ рѹжы-тѣ
Сѣднѹхъ да си починѹ.

И ето тамъ ми са вѣсти
Ты сладка, дрѹжкѣ мила,
Набрала кѣше цвѣте ты
И на вѣнецъ го свыла.

Кога до мене навлнжѹ
То азъ ти са ублнхъ,
Вѣнецъ поникахъ що държнхъ
И ти ми го подади.